

af Bygninger, hvoraf jo undertiden et helt Komplex kan brænde. Dertil kommer, at man her har med Panthaverne at gjøre. Der er vel Ingen, som tvivler om, at, naar man har en Forsikring, hvori der er et stort Antal Interessenter, saa er man i Løbet af nogen Tid nok i Stand til at skaffe Penge tilveie; thi selv om nogle Interessenter maatte melde sig ud, saa har man dog altid et vist Baand paa dem. Det, det kommer an paa, er imidlertid, at have Penge ved Haanden. Har man en virkelig aktiv Reservecfond, saa er det dog bedre end kun at have Kredit, og det ærede Medlem vil ikke benegte, at der kan indtræde Tilfælde som dem, der viste sig i afvigte Juni og December Terminer, da det just ikke er saa stor en Herlighed at maatte laane Penge til 7 à 8 pCt. for at dække sine Skader, i Stedet for at have en Reservecfond at ty til.

Justitsministeren (Mellermann): Det er jo allerede af ærede foregaende Talere tilstrækkelig fremhævet, at der ikke i denne Sag er Spørgsmaal om, hvorvidt man ved at stemme for eller imod dette Lovforslag træder Associationsfriheden i det Hele for nær. Alle ere jo enige om, at der ikke behøves nogen Tillæbelse fra Ministerens Side, og at man ikke behøver at underkaste sig nogen Kontrol af Justitsministeren eller Andre for at oprette Brandforsikringselskaber, enten det nu skal være gjensidige eller Præmieforsikringselskaber. Hvad der er Tale om her, er altsaa kun, hvilke Betingelser der fra Regjeringens og forøvrigt ogsaa fra Lovgivningsmagtens Side maa stilles for at indrømme Brandforsikringer visse Begunstigelser. Det er jo kun dette, hvorom det dreier sig, og navnlig her i dette Tilfælde er det de Begunstigelser, der omtales i Lovforslagets § 2, hvorom det gjælder. Nu kan jeg gjerne indrømme det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgtreds (M. Jensen), at det vilde være en mindre loyal Måde at stille sig paa overfor dette Spørgsmaal, naar man i Henseende til Tilstaaelsen af disse Begunstigelser vilde gjøre Forskjel paa Folk, naar man der vilde handle vilkaarlig og uden Grund tilstaa nogle Begunstigelser, og derimod negte Andre dem; men dette er der jo heller ikke Spørgsmaal om i dette Tilfælde. Her er der, saa vidt jeg forstaar, kun Tale om, hvad der er blevet hævdet fra de Derrers Side, som have talt for den Beslutning, der blev fattet ifjor, at der maa tilveiebringes en saadan Tilstand, at der i den Henseende er den fuldstændige Lighed mellem de forskellige Forsikringselskaber, saa at de altsaa blive stillede under de samme Vilkaar og det ene ikke er befriet for Byrder og Forpligtelser, som det andet har, og omvendt. Naar Sagen betragtes i dette Lys, ser jeg ikke rettere end, at de Fordringer, der bleve stillede ifjor, og som man dengang fra alle

Sider gif ind paa, i det Hele ere naturlige og rimelige, og at man ikke kan sige, at de skabe noget ubilligt Vilkaar for dem, der ville danne Brandforsikringselskaber og opnaa de Begunstigelser, der foreslaas i Lovforslagets § 2. Jeg tror ikke, at man med nogen Frye kan paastaa dette. — Jeg skal nu kortelig omtale de enkelte Punkter, som i den Henseende i Særdeleshed ere komne frem. Det første af disse Punkter er Spørgsmaalet om, hvorvidt det skal være en Forpligtelse for de paagældende Foreninger at tage enhver Forsikring, der tilbydes sig, forudsat, at man ikke kan paaberaabe sig særlig Brandfarlighed. Det forekommer mig, at, naar der dannes sig Foreninger, som ville konkurrere med den almindelige Brandforsikring for Landbygninger, som ere under det nævnte Vilkaar, saa er det høist naturligt at sige, at, vil der danne sig saadanne konkurrerende Foreninger og ville de have samme Begunstigelser som den almindelige Brandforsikring, saa bør de ogsaa underkaste sig de samme Vilkaar. I alt Fald er der ikke nogen Urret i at fordrø dette. — Dernæst har man omtalt Fordringen om en Reservecfond, som det jo ifjor blev vedtaget, at der skulde være. Der er da fra et enkelt æret Medlems (Winthers) Side, hvis jeg ikke har misforstaaet ham, endog saa blevet sagt, at en Reservecfond ikke alene var unødvendig, men egentlig ogsaa skadelig; thi naar man havde en Reservecfond, var der altid Mulighed for, at den kunde blive borte paa en eller anden Måde, og det var man ikke udsat for, naar man ingen Reservecfond havde. Dette er ganske vist meget sandt, men jeg tror dog ikke, at denne Betragtningssmaade i det Hele vil kunne holde Stik; det er dog altid bedre at have en vis Formue med den Risiko, at man under visse Omstændigheder kan miste den, end slet ikke at have nogen Formue, og det kan dog ikke Andet end forsøge Ens Soliditet at have en saadan Formue, selv om den er underkastet det almindelige menneskelige Vilkaar, at den paa en eller anden Måde kan forsvinde. Men jeg gaar ogsaa ud fra, at det mere var en Spøg, som det ærede Medlem her kom med. Hovedsagen er, at man mener, at en Reservecfond ikke behøves; men det er dog en Mening, som forekommer mig meget tvivlsom. Man siger, at en solid Forening vil altid kunne finde Kredit i vore Løber, da Pengevæsenet har faaet en saadan Udvikling, at der er Banker rundt omkring ude i Landet. Her ved er der dog flere Ting at bemærke. Man siger, at en solid Forening altid kan finde Kredit; men det kommer jo an paa, hvad det vedkommende Bankinstitut til enhver Tid anser for at være en solid Forening. Jeg tror nu, at de Foreninger, der kunne dannes paa Grundlag af denne Lov — der tænkes jo ikke herved paa nogen bestemt Forening, men vi staa her overfor en Almindelighed, og der kan derfor danne sig Foreninger, som vi